

1 השכר דכהונה¹⁷ (אף שזהו ענין שבא בדרך כלל בירושה), ונעשה אצלו ענין שבטבע - "לזרעו אחריו"¹⁸ ;
 2 והשייכות לבעל הגאולה, שכל מהותו היתה מס"נ¹⁹, ועי"ז פתח את הצינור וסלל את הדרך לכל ההולכים
 3 באורחותיו²⁰ - הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש חל"ג ע' 164 ואילך.

* * *

4 ג. מאמר (כעין שיחה) ד"ה ברוך הגומל לחייבים טובות שגמלני טוב.

* * *

5 ד. במאמר ד"ה ברוך הגומל לחייבים טובות שגמלני טוב הנ"ל²¹, מזכיר בעל הגאולה את כל פרטי
 6 הענינים ד"ארבעה (ש)צריכים להודות, חולה שנתרפא, וחבוש שיצא מבית האסורים, יורדי הים כשעלו,
 7 והולכי דרכים כשיגיעו לשוב, וסימנך, וכל החיים, חולה יסורים ים מדבר, יודוך סלה"²².
 8 ולכאורה אפשר לומר, שבשייכות לענין המאסר והגאולה נוגע רק הענין ד"יסורים" (חבוש שיצא
 9 מבית האסורים), אלא כיון דאייתי להכי, הזכיר גם את כל הארבעה שצריכים להודות, שהנקודה
 10 המשותפת שבהם היא שיש בהם ענין של צער כו', שלכן צריכים לברך עליהם ברכת הגומל.

11 אבל באמת, אין לומר שהזכרת שאר הענינים שצריך להודות עליהם היא רק בדרך אגב, שהרי כל
 12 עניני התורה הם בתכלית הדיוק ובהשגחה פרטית [ובמכ"ש מההשגחה פרטית שבעניני העולם, כתורת
 13 הבעש"ט²³ שיש השגחה פרטית אפילו בנוגע לעלה המתגלגל, כמה פעמים יתגלגל ובאיזה אופן כו',
 14 ועד שגם ענין זה עלה במחשבה, ומשלים הכוונה העליונה כו'], ועכצ"ל, שבענין המאסר היו כל ד'
 15 הענינים שצריכים להודות עליהם²⁴.

ולדוגמא:

17 הענין ד"חולה" - כפי שמספר בעל הגאולה ברשימת המאסר²⁵ שזב ממנו דם כו'.

18 הענין ד"ים" - כי החילוק בין יסורים (חבוש בבית האסורים) ליורדי הים הוא, שהישיבה
 19 בבית האסורים כשלעצמה (לפני הפסק־דין) אינה מצב של סכנה, ואילו יורדי הים נמצאים בסכנה במשך
 20 כל הזמן; אבל הישיבה בבית האסורים במדינה ההיא כמו בשאר המדינות, אלא באופן שבמשך
 21 כל הזמן נמצאים בסכנה (כמסופר ברשימת המאסר שלא נתנו לאכול, וכיו"ב), ולכן הרי זה בדוגמת
 22 יורדי הים.

ה. אך עדיין צריך להבין:

24 במאמר הנ"ל מבאר בעל הגאולה פרטי הענינים דארבעה צריכים להודות גם כפי שהם ברוחניות,
 25 ולדוגמא, ש"ענין החולי הוא שנתטמטם מוחו ולבו", וכיו"ב בשאר הענינים²⁶.

ד. מג, ג. ובכ"מ), אלא שכאשר הי' צורך בשביל זה בענין של
 מס"ג, הי' אצלו גם ענין המס"נ (כולל גם ענין המאסר, כמסופר
 בגמרא במסכת ב"ב (צא, סע"א) שאברהם אבינו הי' חבוש בבית
 האסורים כו'); ועד"ז בנוגע לבעל הגאולה, שעיקר עבודתו היתה
 בהפצת התומ"צ כו', לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ורק כשהי'
 צורך בכך, הי' אצלו גם ענין המס"ג.

(20) ולא לומר - בנוגע לנסיעה לשליחות - שאין הדברים
 מכוונים אליו, כי אם למישהו אחר, ואילו הוא יצא י"ח ע"י איזו
 התעסקות מועטת כו'.

(21) במאמר (תורת מנחם - התוועדויות חמ"ז ע' 219 ואילך
 לעיל ע' ה ואילך).

(22) סה"מ תרפ"ז ע' ריא.

(23) ראה כתר שם טוב בהוספות סקע"ט ואילך. וש"נ.

(24) ראה גם לקו"ש חיי"ב ע' 25 הערה 32.

(25) סה"ש תרפ"ז ע' 212.

(26) סה"מ שם ע' רטז.

(17) וענין זה שייך גם לכל אחד מישראל - ע"פ מ"ש
 הרמב"ם (סוף הל' שמיטה ויובל) "לא שבט לוי בלבד, אלא כל
 איש ואיש .. אשר נרבה רוחו אותו .. לעמוד לפני ה' לשרתו
 ולעובדו .. הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהי' ה' חלקו ונחלתו ..
 ויזכה לו בעה"ז .. כמו שזכה לכהנים ללוים", היינו, שגם פונסתו
 הגשמית נעשית באופן ש"ה' הוא נחלתו".

(18) פרשתנו כה, יג.

(19) אבל לא באופן שהמס"ג היא עיקר ושרש העבודה
 ותכלית הכוונה - כפי שמבאר בעל השמחה והגאולה בכ"מ (ראה
 תורת מנחם - התוועדויות חל"ז ריש ע' 160. וש"נ) החילוק שבין
 המס"ג של אברהם אבינו למס"ג של רבי עקיבא, שר"ע חיפש את
 ענין המס"ג, באמרו, "כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא לידי
 ואקיימנו" (ברכות סא, ב), משא"כ אברהם אבינו, חפצו ורצונו
 הי' לפרסם אלקות בעולם, כמ"ש (וירא כא, לג) "ויקרא שם גו'
 א-ל עולם", "שהקריא לשמו של הקב"ה כו'" (סוטה יו"ד, ריש
 ע"ב), שכולם ידעו שהקב"ה הוא (לא רק א-ל העולם, אלא)
 א-ל עולם", שהעולם עצמו הוא אלקות (ראה לקו"ת תבוא מב,